

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1058/2014
06.11.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Зорана Таталовића и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Иваном Тркуљом Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене Д.К., због кривичног дела проневера из члана 364. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене Д.К., адвоката С.М., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици К 45/13 од 15.04.2014. године и Вишег суда у Суботици Кж 200/14 од 06.08.2014. године, у седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП, дана 06.11.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене Д.К., адвоката С.М., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици К 45/13 од 15.04.2014. године и Вишег суда у Суботици Кж 200/14 од 06.08.2014. године у односу на повреде закона из члана 439. став 1. тачка 3) ЗКП и члана 441. став 3. ЗКП, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљене у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици К 45/13 од 15.04.2014. године окривљена Д.К. је оглашена кривом због извршеног кривичног дела проневера из члана 364. став 1. Кривичног законика, за које јој је изречена условна осуда и то тако што јој је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се тако утврђена казна затвора неће извршити уколико окривљена у року од две године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. На основу чл. 91. и 92. КЗ од окривљене је одузета имовинска корист прибављена кривичним делом и то 49.050,00 динара, па је одређено да је окривљена дужна у року од шест месеци од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, да уплати наведени износ прибављене имовинске користи у корист буџета Републике Србије. На основу чл. 261, 262. и 264. ЗКП окривљена је обавезана да на име паушала плати износ од 2.000,00 динара, а на име трошкова кривичног поступка износ од 32.780,00 динара, све у року од два месеца од правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Суботици Кж 200/14 од 06.08.2014. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљене Д.К., адвоката С.М., а пресуда Основног суда у Суботици К 45/13 од 15.04.2014. године је потврђена.

Против наведених пресуда бранилац окривљене Д.К., адвокат С.М., благовремено је поднео захтев за заштиту законитости због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, члана 439. тач. 1. и 3. ЗКП и члана 441. став 3. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане одлуке укине у целини и предмет врати на поновну одлуку првостепеном суду или да сходно одредби члана 492. став 1. тач. 1. и 2. ЗКП побијане одлуке преиначи и окривљену ослободи од оптужбе јер дело за које се окривљена гони није кривично дело, а није ни доказано да је окривљена починила кривично дело за које је оптужена.

Врховни касациони суд је у смислу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је на основу члана 490. ЗКП одржао седницу већа о којој није обавестио јавног тужиоца и браниоца окривљене у смислу члана 488. став 2. ЗКП јер је сматрао да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, а у којој седници већа је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Бранилац окривљене у захтеву за заштиту законитости наводи да је у предметном кривичном поступку суд утврдио да је окривљена стекла имовинску корист и исту јој одузео, а у ситуацији када је наводно оштећена синдикална организација преко свог представника изјавила да за синдикалну организацију нема штете, те суд није могао донети одлуку о одузимању имовинске користи јер није постављен имовинскоправни захтев, па имовинске користи у суштини нема, због чега је по оцени браниоца побијаним пресудама, односно одлуком о одузимању имовинске користи повређен закон на штету окривљене у смислу члана 439. став 1. тачка 3. ЗКП. Такође, бранилац окривљене у захтеву наводи да је првостепеном и другостепеном пресудом повређен закон из члана 441. став 3. ЗКП на штету окривљене јер је суд донео одлуку о одузимању имовинске користи проистекле из кривичног дела, у ситуацији када у поступку није утврђено да је окривљена починила кривично дело и када нико није означен у поступку као оштећени, нити је држава у чију корист је окривљена обавезана да уплати одузету имовинску корист на било који начин оштећена.

Изнете наводе браниоца окривљене да је првостепеном и другостепеном пресудом на штету окривљене повређен закон из члана 439. став 1. тачка 3) ЗКП и из члана 441. став 3. ЗКП, Врховни касациони суд је оценио као неосноване.

Одредбом члана 91. став 1. КЗ је прописано да нико не може задржати имовинску корист прибављену кривичним делом, док је ставом 2. истог члана прописано да ће се корист из члана 1. овог члана одузети под условима предвиђеним овим закоником и судском одлуком којом је утврђено извршење кривичног дела. Одредбом члана 92. став 1. КЗ прописано је да ће се од учиниоца одузети новац, предмети од вредности и свака друга имовинска корист који су прибављени кривичним делом, а ако одузимање није могуће учинилац ће се

обавезати да преда у замену другу имовинску корист која одговара вредности имовине прибављене извршењем кривичног дела или проистекле из кривичног дела или да плати новчани износ који одговара прибављеној имовинској користи.

По налажењу Врховног касационог суда, а како је окривљена Д.К. правноснажном пресудом оглашена кривом, да је извршила кривично дело проневере из члана 364. став 1. КЗ јер је у намери да себи прибави противправну имовинску корист присвојила новац који јој је поверен као председнику синдикалне организације, а на који начин је прибавила себи противправну имовинску корист у износу од 49.050,00 динара, то је наведена имовинска корист од окривљене у смислу цитираних законских одредби чл. 91. и 92. КЗ морала бити одузета, при чему чињеница да нема оштећеног који је према окривљеној поставио имовинскоправни захтев није од утицаја на овакву одлуку суда јер се код имовинскоправног захтева ради о посебној врсти поступка у оквиру кривичног поступка предвиђеном одредбама чланова 252. - 260. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је захтев за заштиту законитости браниоца окривљене у погледу повреде кривичног закона из члана 439. став 1. тачка 3) ЗКП оценио неоснованим.

У вези са напред наведеним, а како је у конкретном случају окривљеној на основу члана 91. и члана 92. КЗ одузета имовинска корист прибављена кривичним делом, те како према окривљеној није вођен посебан поступак за одузимање имовине проистекле из кривичног дела у смислу Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, а у конкретном случају није ни постојао имовинскоправни захтев оштећеног о ком би суд одлучивао, то је по оцени Врховног касационог суда захтев за заштиту законитости браниоца окривљене и у погледу повреде закона из члана 441. став 3. ЗКП оцењен као неоснован.

Надаље, бранилац окривљене у захтеву за заштиту законитости истиче и то да је првостепена пресуда Основног суда у Суботици донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП јер је у налазу и мишљењу вештака економскофинансијске струке констатовано да је у спорном периоду подигнуто 66.000,00 динара готовине, од ког износа је део правдан, а за остатак износа није извршено правдање трошкова, односно није утврђено за шта је тај новац утрошен, па по оцени браниоца првостепени суд на основу изведеног доказа, а у склопу осталих изведених доказа није могао да утврди постојање намере код окривљене да присвоји новац који јој је поверен у раду и да себи прибави противправну имовинску корист. Такође, као разлог за подношење захтева за заштиту законитости бранилац окривљене истиче и повреду кривичног закона из члана 439. став 1. тачка 1) ЗКП и с тим у вези наводи да је током предметног кривичног поступка утврђено да окривљена није уредно правдала новац синдикалне организације који је подизала на основу одлука о трошењу новца, те да је остао износ од 49.050,00 динара као износ који није правдан, а утрошен је, али да изведеним доказима није утврђено да је њој у раду поверен новац, као и да је присвојила новац у намери да себи прибави противправну имовинску корист, а из чега, по оцени браниоца произилази да дело

за које је окривљена осуђена није кривично дело већ евентуално привредни прекршај.

Изложеним наводима захтева за заштиту законитости, по налажењу Врховног касационог суда, бранилац окривљене Д.К., позивајући се погрешно на повреду кривичног закона по питању да ли је дело које је окривљеној стављено на терет, како је описано у оптужби и изреци правноснажне пресуде, по закону кривично дело, те позивајући се погрешно и на битну повреду одредаба кривичног поступка да се правноснажна пресуда заснива на доказу на коме се по одредбама ЗКП не може заснивати, у суштини оспорава оцену изведених доказа и истом утврђено чињенично стање у правноснажној пресуди, што није законски разлог из одредбе члана 485. став 4. ЗКП, због којег окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек, па је захтев за заштиту законитости браниоца окривљене у наведеном делу оцењен као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, у односу на одбијајући део на основу члана 491. став 1. ЗКП, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, у делу којим је захтев одбацио као недозвољен.

**Записничар - саветник
Ивана Тркуља Веселиновић,с.р.**

**Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.**